

Chương 4

Có Ra Tay Hay Không, Là Cả Một Vấn Đề

Ngày tháng cứ bình lặng trôi, đi làm, tan làm, ăn cơm, đi ngủ.

Khi đi làm phải đối mặt với khuôn mặt cau có của sếp, sếp thấy chướng tai gai mắt tôi, hận tôi không có chí tiến thủ. Mỗi lần sếp rửa sả, là tôi lại đi soi gương, lẽ nào mặt mày tôi dễ ghét tới cái mức này? Vậy thì tại sao hồi đầu sếp còn dẫn tôi về? Thật khó hiểu!

Tan làm, mặc dù tan làm về không phải đối mặt với gương mặt cau có của mẹ, nhưng tôi đã quen với nụ cười giấu dao của bà, bà cũng hận tôi, hận tôi không lấy chồng. Mỗi khi bà mỉm cười với tôi, tôi cũng thường soi gương, lẽ nào bà không nê tình tôi và bà giống nhau mà tha cho tôi một lần? Thế tại sao bây giờ bà còn nuôi tôi khôn lớn? Tôi vẫn cứ không hiểu!

Không biết có phải là lương tâm trời dậy hay không, mà thế tấn công gần đây của mẫu hậu đã giảm. Hôm nay tôi về nhà, chẳng ngờ còn có tin lành, chả trách sáng đi làm, tôi còn nhìn thấy hai con chim hỉ thước nữa.

“Mắt không thấy thì lòng không phiền, hai người già chúng tôi ra nước ngoài chơi đây”, mẫu hậu nói lời hay: “Ra nước ngoài tìm lấy một chàng trai rồi dẫn về nhà cho cô”.

Chuyến đi nước ngoài du lịch hoành tráng thế này, tôi cũng muốn đi... Nhưng tôi toan đưa ra yêu cầu, thì mẫu hậu đã dùng ánh mắt để giết chết tôi. Thôi được rồi, vậy để tôi phân tích một vấn đề, “Cả đất nước Trung Quốc này bao nhiêu đàn ông như thế còn không thu phục được, mà phải hướng ra thế giới sao?”.

Tôi cảm thấy hai vị kia đã nghĩ ngợi quá nhiều, nhưng mẫu hậu trả lời: “Mọi chuyện đều có khả năng, chưa biết chừng tôi đi ra ngoài một vòng, cha cô lại dẫn cô nàng trẻ trung về cho cô, còn tôi định cư ở nước ngoài thì sao”.

“Mẹ, mẹ đừng đi thì hơn, còn chưa ra khỏi nước, mẹ đã không muốn quay về, nói đi phải nói lại, còn chưa đâu vào đâu, mẹ muốn khiến cha con vợ con ly tán ư?” dứt lời, đôi lại không phải là sự che chở của phụ hoàng, mà là cái bạt tai của mẫu hậu. Trên thế giới này, tôi còn có thể đi tới đâu nói rõ lí lẽ nữa?

Người nên ra nước ngoài đã ra rồi, người không nên ra nước ngoài cũng ra đi rồi, chỉ còn mình tôi cô đơn lẻ loi.

Mỗi ngày mặt trời mọc, mặt trời lặn, ăn cơm ở ngoài không cần rửa bát. Nhưng ba ngày sau, Chân Chân bị tôi cho ăn tới phát ngấy, cứ trông thấy tôi là co giò chạy, “Chị gái à, em mà còn ăn với chị nữa, là chú sẽ mất tăm đấy”. Ông chú có lặn mất tăm hay không tôi không biết, tôi chỉ biết một điều, không thể làm ảnh hưởng tới tình yêu của người ta.

Không ai đi ăn cùng, không ai lái nhái ở bên, và không ai phụ trách cung ứng đồ ăn nước uống. Không nhìn thấy mẫu hậu tất nhiên là không phiền, nhưng nhịn đói đã lâu, tôi phải đi đâu ăn chực đây? Lại chén mì ăn liền thêm một ngày, khi thỉnh an mẫu hậu, phụ hoàng, phụ hoàng người thấy cả mùi mì ăn liền qua điện thoại: “Mua hết sạch mì ăn liền ở cửa hàng dưới tầng rồi phỏng?”.

“Cha...”, tôi chẳng còn sức đâu mà đáp.

Cầu xin người khác chẳng bằng cầu xin chính mình, tôi không tin ông trời sẽ bắt tôi phải chết đói, tôi vững tin vào câu “tay làm hàm nhai, tay quai miệng trễ”. Bạn hỏi tôi, phải ra tay thế nào, đừng sốt sắng, mọi chuyện đã có Baidu¹, không phải sao?

“Chị muốn nấu cơm ư?”, Chân Chân hoài nghi, “Chị có chắc chắn là nhà chị gần cục phòng cháy chữa cháy? Em sợ tốc độ cửa lính cứu hỏa không theo kịp tốc độ châm lửa của chị.” Câu nói nhụt chí như thế này, càng làm kiên định thêm lòng tin của tôi.

“Người tin ta sẽ bắt tử, cứ mở mắt chờ trông nhé!”, chiêm xào nấu nướng, chuyện nhỏ như con thỏ, món ăn kiểu Hồng Kông, kiểu Thái, kiểu gì tôi cũng biết tuốt, thế nào cũng có thể cho mình căng da bụng! Thế nên tôi, sau mấy ngày lẳng lặng đã lại bắt đầu tràn trề sức sống, tự xưng là đầu bếp.

Chân Chân bảo, nói dối nhiều rồi (tôi không cho đây là lời nói dối) sẽ biến thành lời nói thật. Chân Chân kêu tới nhà tôi ăn cơm. Hi hi, nếu cô dám chết, thì tôi đương nhiên dám chôn.

“Trai đẹp gần đây thế nào rồi? Sao không thấy chị i ê gì đến người ta thế?” Chân chân trưng ra vẻ mặt buồn chuyện, “Có cần em gọi người ta tới không? Rồi gọi thêm cả ông chú nữa, càng đông càng vui mà, nghĩ thôi mà em đã thấy phấn khích lắm rồi, ông chú, trai đẹp, ồ ồ...”.

“Stop, cô đừng có ồ ồ. Thứ nhất, trai đẹp ở đâu, tôi không biết, thứ hai, càng đông càng loạn, ‘nhiều gà sẽ không đẻ trứng’, tục ngữ này nghe thấy bao giờ chưa? Đẹp ngay thói ham hồ buôn chuyện của cô đi, an tâm đợi tôi biến thành cô nàng ốc vít đi.”

Nói thật lòng, sau khi từ biệt mà tôi không nói hẹn gặp lại, quả thực là tôi không gặp lại trai đẹp nữa, từng gọi cho tôi mấy cuộc điện thoại, nhưng tôi

không nhận được (có phần cố ý). Sau đó, sau khi gửi cho tôi mấy tin nhắn, thì không còn sau đó nữa. Những lời này tôi không thể nói cho Chân Chân biết, cô nàng sẽ nói: “Ôi trời (hai chữ này nhấn mạnh ý chuyện ngoặt), người ta đẹp rạng ngời như thế, chị cứ chủ động theo đuổi có phải là tốt không”. Nói thật, tôi không cảm thấy có phải là tốt không”, mà tôi cảm thấy “không tốt”.

Tôi không muốn trở thành khách qua đường trong sinh mệnh của cậu ta, không muốn để lại dấu vết trong sinh mệnh của cậu ta, đây là kết quả tốt nhất rồi. Tính tình của trai trẻ không chịu đựng nổi cô đơn, lạnh nhạt là cách tốt nhất.

Khi tan làm, chuyện tôi sợ nhất là sếp kéo cửa văn phòng mình ra. Tôi và Chân Chân đã bàn bạc với nhau, quyết định tới văn phòng sếp thăm dò tin tức, hôm nay là ngày đẹp của tôi, không thể bị tép riu làm hỏng bầu không khí được.

“Sếp à, những giấy tờ này cần sếp kí tên.” Một phút trước khi tan làm, tôi và Chân Chân đẩy cửa vào, đặt văn kiện lên bàn sếp, “Sếp cứ kí đi ạ, em ra ngoài trước”.

“Sếp ơi, hôm nay em không được khỏe, muốn xin nghỉ một phút, được không ạ?”, màn biểu diễn của Chân Chân bắt đầu.

Tôi ở bên ngoài nín thở, khoanh khắc mắt đăm đăm nhìn Chân Chân đẩy cửa bước ra, quả thực là vô cùng hoàn mỹ, vừa hay thời gian tan làm đã điểm, đoán đúng rồi, mọi việc đủ cả, chỉ thiếu gió đông nữa thôi.

“Nhà chị đâu phải là hướng này, chị đi hướng này làm gì?”, Chân Chân nhìn tôi, tỏ vẻ thắc mắc.

“Đừng nói nhiều, ‘mọi việc đủ cả’ là để chỉ dụng cụ nấu nướng và gia vị trong nhà, thiếu ‘gió đông’ là nguyên liệu nấu ăn.” Tôi không bị ánh mắt của Chân Chân giết chết, nhưng lại suýt một chết trong đội quân hàng hóa của siêu thị.

Để tiếp đón cô nàng Chân Chân tới thăm, tôi xem chút nữa đã di dời cả siêu thị về nhà. Không có đồ sống, hải sản, rau củ, mỗi thứ mua một ít, đây là sự chuẩn bị toàn diện, đường lớn đường nhỏ tôi đều đi cả. Không phải là bởi vì coi trọng Chân Chân, mà là tư duy của tôi chín chắn, khả năng làm được một món ăn hợp khẩu vị quá nhỏ, nếu như, tôi nói là nếu như, chẳng may tôi thất bại thì sao? Chuẩn bị nhiều một tí, thế nào mà chả có món hợp với cô bạn, tôi nói thế có phải không?

Ra khỏi siêu thị, đường phố Bắc Kinh đã lên đèn, dòng xe tấp nập trong giờ cao điểm tan tầm không ngăn nổi bước chân tôi về nhà. Chân Chân đã biến thành người lao động, tôi đương nhiên cũng là người lao động. Khi hai chúng tôi trật trật chuyển đồ đến cửa, nương theo ánh sáng mờ tối từ cánh cửa, tôi

bỗng cảm thấy không ổn, hình như có ai đó ở cửa, còn khá quen mắt nữa, tôi nhìn chăm chăm, thôi tôi ngắt đây, kia chẳng phải là ‘ai đó’ sao...

“Chân Chân, cô bỏ đồ xuống đi, có thể lấy giúp tôi đồ chuyển phát ở dưới tầng không? Tôi quên bég mất là có hàng chuyển phát”, tôi vội vàng quay người chặn tầm mắt của Chân Chân, tôi phải chia rẽ Chân Chân ra trước đã, rồi sẽ giải quyết vị khách không mời mà đến sau.

“Tôi đã đợi chị lâu lắm rồi, thì ra là chị đi mua đồ ăn hả?”, cậu ta lấy đồ ăn từ tay Chân Chân, “Chị liệu việc như thần nhi, biết tôi đến nên chuẩn bị một đồng đồ ăn, chị khách sáo quá rồi”.

Cậu đợi tôi từ lâu, sau đó thì nhận lấy đồ ăn từ tay người khác? Còn dám bảo là tôi liệu việc như thần nữa, nếu mà liệu việc như thần, thì tôi đã chuẩn bị ít thuốc diệt chuột rồi.

Chân Chân không kịp phản ứng, ánh mắt quẩn quanh giữa tôi và trai đẹp, “Hai người đã hẹn nhau rồi? Vậy tại sao chị lại nói càng đông càng loạn? Nhiều cái khi... Biết trước là như vậy, thì em đã không rút bỏ ông chú rồi, chị thành thật...”, tôi bịt miệng bà cô lại. Người thương yêu hời, đừng có mở mồm ra là văng tục nữa, chúng ta là người văn minh.

“Cậu ta... tôi nào có hẹn cậu ta...”, tôi đang nghĩ phải giải thích vấn đề này như thế nào.

“Wow trai đẹp à. Thì ra là ‘nhà vàng cát người đẹp’ hả? Bảo sao gần đây chị khổ luyện tài bếp núc, nói đi, tới bước nào rồi?”, cuối cùng Chân Chân cảm thấy mình đã phát hiện ra chân tướng, tôi biết mình đã không thể ngăn cản được sự phát triển của sự tình.

“Tới bước nào rồi” ư, không nhìn thấy đồ ăn trong tay tôi sao? Tôi đẩy đồ ăn vào tay Chân Chân - nét mặt lộ vẻ mê trai, mở cửa, “Vào nhà đi, đừng nói là cậu chỉ tới cửa nhìn chúng tôi mua đồ ăn”.

Trai đẹp điềm nhiên bước vào nhà, Chân Chân mang theo vẻ mặt si mê theo vào, “Ôi, cậu tới nhà chị ấy mấy lần rồi? Hai người bắt đầu từ khi nào thế?”, tôi muốn lấy khoai tây bít mồm cô nàng lại biết bao, đặc biệt là khi nhìn thấy ý cười phảng phất trong đôi mắt trai đẹp. Khi bạn đã không thể khống chế nổi việc nào đó thì chi bằng cứ để mặc nó phát triển, đặc biệt là đối với tuýp người thích buồn từ đây cà ra đây muống như Chân Chân.

Tôi đi thẳng vào nhà bếp, trai đẹp cun cút theo sau, “Có phải là tôi đã mạo muội rồi không?”.

Cậu vẫn còn biết cậu mạo muội cơ à, nếu không phải là bản mặt kia của cậu khiến tôi vui tai vui mắt, thì tôi đã cho cậu tan tác tơi bời rồi, tôi nặn ra nụ cười,

“Không có, không mạo muội chút nào hết, không - mạo muội - chút nào!” Xin hãy tưởng tượng cảnh tôi nghiêng răng nghiêng lợi khi thốt ra câu này.

Chân Chân nằm trên sofa thờ phì phò, không quên buôn chuyện, “Hai người ở nhà bếp rủ rỉ cái gì thế? Không nhìn thấy em sắp mệt chết sao hả, chị muốn chuyển siêu thị về nhà phải không?”.

Tôi muốn chuyển về thật, nhưng sếp sẽ không trả thêm tiền lương cho tôi vì tôi đi siêu thị. Tôi liếc trai đẹp, “Cậu tới đây làm gì? Nhìn điệu bộ đã tính trước được mọi chuyện, tính chuẩn tôi đến giờ nấu nướng hả?”.

“Tôi có thể nói rằng tôi đã quan sát chị từ lâu rồi không? Mỗi lần chị đều ăn món súp cay nấu ở cùng một địa điểm, mua cà phê ở cùng một quán”, cậu ta tự hào.

“Tôi không nắm giữ bất cứ bí mật quốc gia nào, sao cậu theo dõi tôi?”, tôi nổi cáu, bị một người xa lạ theo dõi, mà bản thân còn chẳng hề hay biết.

“Là bởi tôi có hứng thú với chị mà, chị biết đấy, phương thức của người trẻ chúng tôi chính là phải nắm rõ động thái của đối phương”, cậu ta trung ra vẻ mặt thản nhiên.

“Tôi cảnh cáo cậu, tránh xa tôi ra, người trẻ tuổi các cậu không có liên quan gì đến tôi hết, nhưng tôi không thích mỗi ngày ra khỏi nhà còn phải quan sát xem có người theo dõi tôi không. Hơn nữa, cậu nhạt nhẽo thế cơ à, ngày ngày theo đuôi tôi, cậu không cảm thấy không có gì hay ho, mới mẻ hay sao?” Đừng đùa nữa, nếu không ngăn chặn, thì cuộc sống hàng ngày của mình đều lộ lộ ra ngoài. Vậy thì tôi còn lẩn lộn giữa dòng đời này thế nào được nữa, huống hồ đây không phải là phim tình yêu, mà là phim kinh dị, hiểu không.

“Hai người có thôi đi không hả? Để mặc em ở phòng khách không thềm đoái hoài, em đã điện thoại gọi ông chú rồi”, Chân Chân nằm trên sofa lải nhải.

“Đừng đừng”, tôi vội vàng chạy ra ngoài, trước khi chạy còn trừng mắt với trai đẹp, “Cảnh cáo cậu đấy”.

Trai đẹp đầu hàng, “Chắc chắn tôi sẽ không theo dõi chị nữa, bởi vì những thứ cần nắm bắt tôi đã nắm bắt xong cả rồi”.

Tôi muốn quay về tận cho cậu ta một trận đòn, nhưng Chân Chân lại tiếp tục râm rì, đành phải quay người đi hầu hạ cô nàng nhiều chuyện kia.

Làm ầm làm ỹ một trận, đã đến lượt tôi thể hiện tài nghệ rồi. Xin hãy nhìn vào nhà bếp, ăn iPad, trong trang mạng Baidu baike, tôi cứ tuần tự mà tiến, tay chân luống cuống, làm món gì nhỉ? Tôi không biết phải bắt đầu từ đâu trong một đồng nguyên liệu như thế này. Món nào nhìn cũng hấp dẫn, nhưng ai có thể

nói cho tôi biết tôi phải tổ hợp thế nào không? Món mà tôi cho là dễ này sao lại phiền phức như thế nhỉ?

“Để tôi làm món cà tím xào”, trai đẹp chuẩn bị đồ ăn một cách thành thạo.

“Cậu làm loạn gì hả? Để lãng phí đồ ăn đừng trách tôi không khách sáo với cậu”, nhà bếp nhà tôi đâu phải chỗ cho cậu tới phá hoại.

“Vậy thì chị làm cho tôi đi, chị nghiên cứu iPad cả buổi, đang bắt động để suy tư sao?”, tôi dám cá là kiếp trước tôi đã mắc nợ cậu ta. Nếu không, cậu ta sẽ không xuất hiện trong đời tôi, sẽ không đá kích tôi vào lần đầu tiên tôi xắn tay xuống bếp.

“Giấy thấm dầu ở đâu? Không thể để dầu thế được, nếu không sẽ ngấy lắm”, trai đẹp tỏ ra không hề khách khí, “Chị đừng có nghiên cứu thực đơn nữa, cứ làm tốt công việc chính của mình đi”.

“Công việc chính của tôi là gì?”, tôi lơ tơ mơ.

“Công việc văn phòng chứ còn gì nữa. Ôi!!!”, chữ “ôi” phía sau phát ra là vì tôi đã đập chiếc muối có lỗ vào đầu cậu ta.

Sau đó, tôi bắt đầu lục lọi, giấy thấm dầu, cái món cao thâm như thế này... giấy thấm dầu là cái gì? Đối diện với một đồng đồ trong ngăn kéo, tôi không biết phải làm sao, có quá nhiều loại giấy.

“Chị có ổn không thế? Người khổng lồ về lời nói, người lùn trong cuộc sống”, cậu ta chìa tay ra lấy. Tôi ngo ngẩn nhìn, thật muốn nói với cậu rằng đừng khách sáo, nhưng người ta đâu có bày tỏ lòng cảm ơn.

Tôi giận dữ tách súp lơ, “Cậu mới là người lùn, cả nhà cậu đều lùn”.

Chân Chân bước vào, “Chị gái ơi, chị muốn băm súp lơ thành trăm mảnh hay sao đấy hả? Mỗi thù hận với nó lớn thế cơ à. Hơn nữa, chị nghiên cứu cả buổi rồi mà chưa làm được cái gì hả, chị mời em đến ăn cơm hay là muốn em chết đói thế?”.

Lần đầu tiên tôi phải ngậm miệng câm nín trước sự khiêu khích của cô nàng, hơn nữa, tôi sinh nghi với mạng internet, bao nhiêu cách làm món ăn trên baidu nhìn thì đơn giản, ấy thế mà tại sao hiện thực lại khó thực hiện như vậy.

Đừng hỏi món ăn sau đó của tôi thế nào, hãy đi hỏi cô nàng Chân Chân kiêm đầu bếp nữ đi. Món cà tím xào thành công, và là món duy nhất không thuộc về Chân Chân, cũng không thuộc về tôi. Toàn bộ những món còn lại là do Chân Chân mát tay trở tài. Tôi ăn mà không cảm nhận được hương vị gì, nhìn dáng vẻ an nhiên tự đắc và vẻ mặt buồn chuyện của Chân Chân, điều tôi suy nghĩ nhiều

hơn cả là nghiên cứu xem ngày mai phải nói với Chân Chân như thế nào về lai lịch của trai đẹp.

Nguồn gốc của trai đẹp là một câu chuyện, tôi có thể nói như vậy không? Thế nhưng, không được sự mời mọc của tôi mà đã bước vào thế giới của tôi, vậy thì đã định trước là cậu không thể trở về toàn thân rồi. Nhìn đăm đăm vào gương mặt cậu ta, tôi chợt muốn cười. Theo dõi tôi, không được sự cho phép đã tới nhà của tôi, còn không đánh tiếng đã bước vào thế giới của tôi, chuyện này nghiêm trọng rồi đây. Tôi nặn ra nụ cười tôi nghĩ, mình thật có ý tốt...

Chân Chân lấy làm kinh ngạc, lòng run sợ hỏi: “Đồ ăn không ngon sao? Sao mặt chị chất đầy nụ cười nham hiểm thế hả?”.

“Ngon, ngon lắm, ngon tới nỗi tôi muốn nuốt luôn cả lưỡi mình ấy chứ”, tôi vội gạt đầu, trai đẹp nhìn chúng tôi bằng vẻ mặt vô tội, tôi thản nhiên đổi mặt.

Khi tôi đã chuẩn bị mọi thứ cho màn bức cung nghiêm khắc, thì ngày hôm sau, Chân Chân lại không ép hỏi bất kì chuyện gì có liên quan đến cậu ta. Khi tôi chợt dạ hỏi Chân Chân, cô nàng hùng hồn nói, “Em đã kết bạn với cậu ta trên Wechat rồi. Có gì em có thể hỏi thẳng cậu ta, hỏi chị cơ bản không moi được thông tin gì cả”, cô bạn thân thiết biết bao, cô bạn đồng hành tốt biết bao, cứ nhìn thấy trai đẹp là không tin mình luôn. Thế giới này còn có lí lẽ không vậy?

Điều đáng buồn nhất là, vì chuyện ngày hôm qua, mà Chân Chân đã làm tình làm tội tôi.

Tôi không thương tiếc bữa lẩu hải sản bị Chân Chân cướp, cũng như lòng tin của mình bị đá kích lắm. Mà tôi không biết phải làm thế nào để tống khứ cậu ta ra khỏi thế giới của tôi. Đầu óc tôi như sắp muốn nổ tung, người trẻ tuổi được đảng chân lân đảng đầu, cứ tùy tiện đứng ở cửa nhà tôi. Như vậy không ổn, tôi không lo tôi sẽ làm sao, tôi lo là lo mẫu hậu trở về chạm mặt cậu ta, không phân biệt trắng đen mà lôi cậu ta về nhà. Chuyện sống chết là chuyện nhỏ, chuyện thất tiết là chuyện lớn, làm sao tôi có thể để sự trong sạch cả đời mình bị hủy hoại bởi một người lạ được?

Chân Chân ra vẻ thần bí, “Đừng do dự nữa, của ngon đã dâng đến tận miệng rồi, chị không ăn thì lãng phí lắm”, cô nàng chọc tay vào tôi, “Nói thật đi, chị không cảm động chút nào sao? Không có chút gì gọi là tình yêu sét đánh, tim đập thành thịch hả?”.

Tôi không biết là mình có nên nói cho cô nàng biết rằng tôi đã không còn tin vào tình yêu sét đánh từ lâu rồi hay không, tim đập thành thịch là chuyện của bao lâu về trước nhỉ? Cô gái ngang ngược ngày ấy cũng đã từng xôn xang trước chàng trai trầm ổn kia nhỉ? Chỉ là quãng thời gian ấy đã quá xa xôi.

“Tuổi tác không hợp, cô không nghĩ xem khi hai chúng tôi đi dạo phố, người ta nói tôi dắt con trai đi lên phố sao?”, tôi ra vẻ lạnh tanh, biết tổng là Chân Chân muốn moi tin từ chỗ tôi, nỡm ả, còn non lắm.

“Đừng có trưng ra vẻ mặt nhăn nhó với em như thế con trai thì khoa trương quá, cháu trai thì đúng hơn”, Chân Chân tỏ vẻ buồn chuyện, “Chị mà không ra tay người khác cướp mất thì chỉ có đại, không nhìn khuôn mặt kia, thì cũng phải nhìn món cà tím xào kia chứ, phải có bao nhiêu cô nàng tranh sứt đầu mẻ trán hả?”.

Hình như mùa xuân đến rồi thì phải, đến cô nàng Chân Chân cũng cứ lớn tiếng kêu la.

“Chuyện của mình còn chưa xong, thì đừng bận lòng tới chuyện của tôi nữa.” Tôi quẳng lại cho cô nàng một câu.

Cô nàng không hiểu, trong thế giới của tôi, mùa đông lạnh lẽo là thích hợp với tôi hơn cả. Tôi thừa nhận là lời khuyên của Chân Chân rất hay, rất hoàn mỹ, hơn nữa còn có thể giải quyết được mọi lo khăn cấp của tôi, chỉ có điều, nếu ra tay với chàng trai nhỏ như thế này, thì tôi cảm thấy không đành lòng.

“Chẳng phải chị cứ luôn mồm luôn miệng bảo rằng, chỉ cần cậu ta sẵn lòng chết, thì chị sẵn lòng chôn hay sao. Một ngôi mộ đáng bao nhiêu tiền đâu, chị chủ trì em chủ trì, cứ mạnh dạn mà tiến bước đi”, Chân Chân tỏ vẻ bất cần đời, vờ vai tôi, chỉ về phía trước, “Đi đi, Pikachu!”.

“Cô thì không đem xia gì tới rồi, nhưng nhìn bản mặt dứt khoát này của cô, sao tôi cứ cảm thấy người mà cô không đem xia tới là tôi nhỉ?”, tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đừng do dự nữa, nếu chị ngại, thì giờ em sẽ vào Wechat hẹn cậu ta giúp chị”, Chân Chân tỏ vẻ khinh thường, “Có đến nỗi đó không? Hẹn thôi mà, này, có phải là chị từng bị tổn thương không, những năm qua em chưa thấy chị hẹn hò với đàn ông bao giờ.”, cô nàng bỗng nhìn vào mặt tôi, “Không phải là từng bị người ta bỏ rơi đấy chứ? Cần thời gian để chữa lành vết thương?”.

Tay tôi bỗng run run, nhưng tôi vẫn bình tĩnh đẩy cô nàng ra, “Tôi thà ít mà tốt, ai trẻ trung như cô, cứ phải lượm một ông chú ở quán bar về cho bằng được”.

“Ông chú thì sai sao? Em yêu ông chú lắm, yêu nhất luôn...”, nét mặt Chân Chân lộ ra vẻ đăm đui, khiến tôi thở phào một hơi. Tôi không muốn nói với bất cứ ai về tất cả những điều có liên quan đến Tô Dương. Đó là chuyện thuộc về riêng tôi, tôi không muốn chia sẻ, không thể chia sẻ, chỉ muốn cất giữ, trân quý.

Chân Chân không moi được tin gì hay ho, mặt mày tiu nghỉu quay về chỗ ngồi, tôi biết cô nàng lại đi buôn chuyện với ông chú của mình. Thật khó có được ông chú tuổi tác đã cao như thế rồi mà vẫn cứ cùng cô nàng la cà. Cái thứ mang tên tình yêu này thật thần kì, tính thích nghi của con người cũng thật lớn.

Điện thoại rung, tôi ngẩng đầu nhìn Chân Chân, cô nàng lại nhìn về phía tôi, nở nụ cười ái ngại, tôi cúi đầu, là tin nhắn của trai đẹp: “*Có bạn đi Thiên Tân, cuối tuần chị rảnh không? Chúng ta cùng đi?*”.

Chân Chân thích buôn chuyện nhảy thẳng sang, nhìn thấy tin nhắn liền hét âm hét ỉ: “Không thể nói xấu sau lưng nhỉ? Xem người ta chủ động, nhiệt tình chưa kia, mau đồng ý đi thôi. Chị gái à, khi phải bỏ ra, thì đừng bủn xỉn, có gì đâu chứ? Có thể tán được trai, còn là trai trẻ, là ai được hời, đúng không? Đây là cơ hội đây!”.

Dùng cụm từ lòng nhiệt tình tràn lan để miêu tả về cô nàng quả không quá chút nào. Cô nàng thấy tôi nhìn mình! “Đừng nhìn em nữa, trên mặt em không viết sách được đâu, mau đi đi. Nói thật nhé, dù có ừm hừ ừm hừ rồi, cũng chưa biết ai chịu thiệt đâu”.

Theo như tôi thấy, trên mặt cô nàng chỉ viết ba chữ: “Đánh em đi”. Tôi muốn cho vẻ mặt này của cô nàng được toại nguyện, nhưng khi tôi giơ tay lên tôi đã hiểu, thịt đặt bên miệng nếu không ăn, thì sẽ khiến Chân Chân cười nhạo. Hơn nữa, tôi có thể nhịn không ăn, nhưng nếu chuyện này mà bị mẩu hậu ở nơi nước ngoài xa xôi biết, thì tôi tin chắc rằng, dù bà có phải bao cả máy bay cũng sẽ bay về. Tôi quyết lòng, để bản thân chết chi bằng để người ta chết. Người anh em, đừng trách tôi, tôi sẽ ra tay không khách khí đâu, tôi đáp: “*Được thôi, hẹn hò mà còn mang cả đoàn đội tới nữa hả*”.

Tôi bỏ điện thoại xuống, quay người nghiêng răng nghiêng lợi nói với Chân Chân, “*Cô nói xem, có phải là cô đã nói gì với cậu ta? Sao tin nhắn của cậu ta vừa tới, bà cô đã biết đường bỏ nhào tới rồi?*”, muốn qua mặt tôi sao, làm gì có chuyện ngon ăn thế.

“*Nào có, chẳng qua em nói với người ta giờ chị cô đơn lẻ loi, hi vọng có người cùng chị trải qua ngày cuối tuần thôi mà?*”, Chân Chân dứt lời, quay người co giò chạy.

May mà cô nàng chạy nhanh, tôi nhìn bóng lưng cô nàng mà dở khóc dở cười. Tuổi nhỏ thật tốt, có thể làm mọi chuyện mà không màng hậu quả.

Tôi không biết đêm đó trai đẹp có run cầm cập hay không, nhưng cả đêm tôi chẳng thể nào ru ngủ được chính mình. Tôi không biết đây có phải là màn cáo biệt quá khứ không, nhưng tôi biết rằng, con người chỉ có thể bước về phía trước, mà không thể quay đầu lại. Hồi ức nên nhạt dần trong sinh mệnh tôi.

Chỉ có điều tại sao khi quyết định buông bỏ, tim vẫn cứ đau? Nhìn những vì sao lấp lánh giữa khoảng trời đen thẫm bên ngoài cửa sổ (Bạn cứ coi như tôi làm màu đi, Bắc Kinh thì làm gì còn sao), tôi không thể lựa chọn thứ tôi muốn nhớ và quên, chỉ có người kia. Từ khi trai đẹp xuất hiện, hồi ức cứ ùa về.

Ghi chú:

1. Là công cụ tìm kiếm lớn nhất Trung Quốc, tương tự Google.